

РЕШЕНИЕ

№ 4031

гр. София, 14.06.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 17.05.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Весела Павлова

ЧЛЕНОВЕ: Росица Драганова
Ралица Романова

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на прокурора Бончева, като разгледа дело номер **13884** по описа за **2012** година докладвано от съдия Росица Драганова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба, подадена от Комисия за финансов надзор (КФН), срещу решение от 19.05.2012 г., постановено от Софийския районен съд, Наказателно отделение, 4 състав, по н.а.х.д. № 15068/2011 г. С решението е отменено Наказателно постановление (НП) № Р-10-239 от 07.03.2011 г., издадено от заместник-председателя на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което на [фирма] са наложени две имуществени санкции в размер на по 1 000,00 (хиляда) лв. за констатиран административни нарушения по чл. 317а, ал. 3 от Кодекса за застраховането (КЗ).

В касационната жалба се навеждат доводи за незаконосъобразност и неправилност на съдебното решение, предмет на касационна проверка поради нарушение на материалния закон – касационно основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 от Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК). Поддържа се, че неправилно съдебният състав на СРС е приел, че не са ангажирани доказателства за извършване на нарушението. Развиват се подробни аргументи в подкрепа на тези касационни доводи. Моли се отмяната на решението на СРС и постановяването на решение, с което да бъде потвърдено обжалваното НП.

В съдебното заседание касаторът се представлява от юрисконсулт К., която от негово име поддържа касационната жалба по съображенията, изложени в нея. Моли отмяната на обжалваното решение и постановяване на друго, с което спорното НП да бъде потвърдено.

Ответникът при условията на редовно призоваване не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

Представителят на С. градска прокуратура дава заключение за основателност на касационната жалба.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведеното касационно основание и доводите на страните, Административен съд София – град, VII касационен състав, след съвещание, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, във вр.с чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу НП № Р-10-239 от 07.03.2011 г. Не са изтекли, както сроковете по чл. 34 от ЗАНН, така и абсолютната погасителна давност за административнонаказателно преследване.

След обсъждане на събраните по делото доказателства и доказателствени средства въззивният съд е възприел за установена фактическата обстановка, описана в АУАН. Направил е извод, че е допуснато съществено процесуално нарушение, изразяващо се в непълнота в описанието на нарушението, което води до неустановеност на същото. Предвид изложеното е отменил обжалваното пред него НП.

Административен съд София - град, VII касационен състав, след съвещание, намира, че постановеното от районния съд съдебно решение е правило и законосъобразно. Не е налице наведеното касационно основание – нарушение на закона. Процесуалните права на дружеството-жалбоподател не са били ограничени и нарушени, а решението е мотивирано и постановено от законен съдийски състав. Ето защо, касационната жалба е неоснователна, а обжалваното съдебно решение следва да бъде оставено в сила по следните допълващи съображения:

Съгласно чл. 294, ал. 1, във вр. с ал. 4 от КЗ всеки застраховател, който предлага задължителна застраховка "Гражданска отговорност" (ГО) на автомобилистите в Република България посредством установяване или при условията на свободата на предоставяне на услуги, представя на Комисията за финансов надзор ежеседмично до втория работен ден на следващата седмица справка за сключените и за прекратените застрахователни договори към края на предходната седмица. Санкционната разпоредба на чл. 317а, ал. 3, във вр. с ал. 1 и ал. 2 от КЗ предвижда, че когато информацията за сключването на застрахователен договор по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите е представена със закъснение, по-голямо от това по ал. 1 – след 45-тия ден или по ал. 2 – след 60-тия ден, ако договорът е сключен в периода 15.12. – 15.02., се налагат наказанията по чл. 319 от КЗ – тоест, имуществена санкция от 1 000,00 до 20 000,00 лв. - за юридическо

лице. При повторност наказанието е от 2 000,00 до 40 000,00 лв.

Съдът намира, че в спорното НП липсва изчерпателно описание на нарушенията, на обстоятелствата, при които са извършени и на доказателствата, които ги потвърждават. Видно от съобразителната част на спорното НП, АНО е приел, че застрахователното дружество е представило в КФН информация за сключени застрахователни договори по задължителна застраховка „Гражданска отговорност” на автомобилистите по реда на чл. 294, ал. 4, във вр. с ал. 1 от КЗ в периода след 46-тия ден, включително, от датата на тяхното сключване, с което е нарушило чл. 317а, ал. 3 от КЗ. Така дадено описанието на вменените на дружеството нарушения в посочената норма не е достатъчно ясно и не може да изпълнява функцията на нарушена норма по смисъла на чл. 57, ал. 1, т. 6 от ЗАНН. В своята диспозиция тя не съдържа правило за поведение, нарушението на което да обоснове законосъобразно налагане на административно наказание. Посочването на санкционната разпоредба на чл. 317а, ал. 3 от КЗ не е достатъчно, за да обоснове законосъобразно ангажиране на отговорността на дружеството. Задължението за предоставяне на информация в КФН в процесната хипотеза произтича от нормата на чл. 294, ал. 4 от КЗ, а сроковете за изпълнение на това задължение са регламентирани в ал. 1 на същата разпоредба. Член 294 не е посочен като нарушен от [фирма], както в съставения АУАН, така и в издаденото въз основа на него НП. В последното двукратно е посочено, че дружеството е извършило нарушение на чл. 317а, ал. 3 от КЗ. Тази разпоредба, както по-горе се посочи, е санкционната норма и нейното посочване не може да замести необходимостта от посочването на законните разпоредби, които са били нарушени. Освен това, административнонаказващият орган е следвало да привърже посочената правна норма на чл. 317а, ал. 3 от КЗ към една от хипотезите по предходните две алинеи, поради препращащия ѝ характер, което не е сторено. Предвид така изложеното, съставът на касационния съд приема, че при издаването на АУАН и НП са нарушени изискванията на чл. 42, т. 5 и чл. 57, ал. 1, т. 6 от ЗАНН, които гарантират както правото на защита на нарушителя, така и съдебния контрол за законосъобразност на санкционния акт. Нарушаване на правото на защита във всички случаи води до порочност на издаденото НП, тъй като представлява съществено процесуално нарушение.

На следващо място, АНО е възприел обстоятелствата, изложени в АУАН, без да предприеме самостоятелен анализ. Той е следвало да обсъди съответните изпълнителни деяния на всяко от нарушенията и е следвало да обоснове налагането на две отделни имуществени санкции при приетото осъществяване на състава на чл. 317а, ал. 3 от КЗ, във вр. с чл. 294, ал. 4, във вр. с ал. 1 от КЗ. Като не е направил това, АНО е нарушил правото на защита на санкционираното дружество в пълен обем. Това от своя страна е довело до порочност на спорното НП, тъй като представлява съществено процесуално нарушение.

Правилни и законосъобразни са изводите на състава на въззивния съд, че в спорния санкционен акт няма правилно посочена дата на извършване на нарушенията, за които е ангажирана административнонаказвателната отговорност на [фирма]. В АУАН и НП следва еднозначно да е посочена датата на извършване на нарушението (чл. 43, т. 3, предл. първо от ЗАНН и чл. 57, ал. 1, т. 5, предл. второ от ЗАНН). Видно от процесните АУАН и НП като такава е посочена датата, на която е подадена информацията за сключените договори в КФН, което е незаконосъобразно. За дата на извършване на твърдяните нарушения е следвало да се приеме тази, на която е изтекъл срокът за представянето на информацията в КФН поотделно за всяко от тях.

Вярно е, че процесните нарушения се осъществяват чрез бездействие. Макар и да има продължителен характер, поради своето естество, нарушението чрез бездействие има начален и краен момент. Затова денят, в който е изтекъл предвиденият в КЗ срок за представяне на информацията е денят, който е следвало да бъде посочен в АУАН и НП като дата на извършване на нарушението. Неспазването на чл. 42, т. 3 и чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН е винаги съществено нарушение в административно-наказателното производство, защото води до ограничаване правото на защита на административно-наказаното лице. Също така прави невъзможно упражняването на съдебен контрол за законосъобразност на обжалваното НП. Съдът в производството по обжалване на наказателните постановления по реда на чл. 59 - чл. 63 от ЗАНН следва да установява съществуването или несъществуването на описаното в наказателното постановление административно нарушение и съответно съпоставянето на фактически установеното действие или бездействие на жалбоподателя със съответната законова норма, регламентираща същото като административно нарушение. Установяването в хода на съдебното производство на съществуването или несъществуването на описаното в НП административно нарушение предпоставя индивидуализацията на съответното административно нарушение съобразно всички изисквания на чл. 57 от ЗАНН, което в настоящия случай не е направено. Отделно от това, констатираното нарушение пречи да се определи началният момент, от който започват за текат сроковете по чл. 34 от ЗАНН и абсолютната погасителна давност за административно-наказателното преследване.

По гореизложените съображения, касационната инстанция намира, че решението на СРС, предмет на касационен контрол, е правилно и законосъобразно, поради което следва да бъде оставено в сила.

Ето защо и на осн. чл. 221, ал. 2, предл. първо от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН, Административен съд София - град, VII касационен състав, след съвещание,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 19.05.2012 г., постановено от Софийския районен съд, Наказателно отделение, 4 състав, по н.а.х.д. № 15068/2011 г., с което е отменено Наказателно постановление № Р-10-239 от 07.03.2011 г., издадено от заместник-председателя на Комисията за финансов надзор, ръководещ управление „Застрахователен надзор”, с което на [фирма] са наложени две имуществени санкции в размер на по 1 000,00 (хиляда) лв. за административни нарушения по чл. 317а, ал. 3 от Кодекса за застраховането.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.